



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXXVII. Quinam eo tempore fuerint maximarum urbium Episcopi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

χεῖμα τῶν ἀγίων μελῶν τῆ ἀρεῆς σὺ-
 μάθ' χειρῶ τῆ θεῆ ἡρώϊ ἐναπομένοι,
 παῖδας ἀφθόρους μελαπέμπεις γίνεσθαι
 παρὰ τῶν ἐς χαμαιδιδασκαλίας φοιτῶντων,
 καὶ ταῦτα καλεσθῆναι. ὅπερ ἐπειδὴ γέγονεν,
 ἡλίοθ' ἡρώϊ τῶν παίδων ὑαλουργεῖ παῖς, ἐξερῆς
 τὴν δόξαν ὅς τοῖς γονδύσι τὴν αἰτίαν τῆς
 βραδύτητ' ἢ πυνθανομένοις, ἀνείπε τὸ γε-
 γονός, καὶ ὅπερ ἀποφαγὼν σὺ τοῖς ἄλ-
 λοις παισὶν εἶπ'· ὁ ἴ' φύσας, θυμωθεὶς καὶ
 μινύσας, ἐν τῷ πηγῆ τῶν ἀνδράκων ἐνθα
 τὴν ὑαλον ἐμόρφε, τὸν παῖδα καθήσιν
 ἀνάβας. ὡς ἴ' τὸν παῖδα ἡ μήτηρ Ζηῆ-
 σα, εὐρέειν σὺν ἰσχυε, πανάλαχ' τῆς πόλεως
 ἢ πεινωμένη, καὶ λυγίον κοκκυσαῖ καὶ τρι-
 ταῖα παρὰ τὴν θύραν τῆ ἐργασίης τάν-
 θρος ἐσῶσα, ὀνομασί' ἀνεκάλε τὸν παῖδα,
 τοῖς θρήνοις σπαραττομένη. ὁ ἴ' τῆς Φωνῆς
 τῆς μητρὸς συνείς, ἐν τῆ πηγῆως ἀνλαπε-
 κενέλο. ἡ δὲ τὰς θύρας διαλεμῶσα, εἰσω
 τε γρομένη, ὄρα τὸν παῖδα τῶν ἀνδρά-
 κων μέσον ἐσῶσα, τῆ πυρὸς αὐτὸν μὴ παρ-
 ἀψαθῆ. ὅς ἀνερωῶμεν ὅπως ἀπα-
 θῆς μεμεινῆκε, γυναῖκα ἐφη, πορφυρεῶν
 ἀμπεχομένω ἐδῆτα συχνὰ φοιτῶσαν
 παρ' αὐτὸν, ὑδωρ ὀρέγειν, καὶ τέτω ὄδῳ πλη-
 σιάζοντας τῶν ἀνδράκων καλιδνάζην, σίλι-
 ζην τε αὐτὸν ὁσάκις πενωῖ. ὅπερ ἐπειδὴ ἐς
 ἰεσνιανὸν ἠνέχθη, τὸν μὲν παῖδα καὶ τὴν
 μητέρα τῷ λείρω τῆς παλιγγενεσίας Φωλι-
 δέλης ἐκλήρωσε. τὸν ἴ' φύσαντα, σὺν ἀνα-
 χόρμῳν χριστιανοῖς ἀναειθμηθῆναι, ἐν συ-
 καῖς ὡς παιδοφόνον ἀνεσκολόπισε. ταῦτα
 μὴν τῆδε γέγονε.

Κεφ. λζ.

Τίς κατ' ἐκείνο καιρὸν τῶν μεγάλων πόλεων ἐπίσκοποι.

ΜΕτὰ δὲ μνητῶν εὐύχι' ἐς τὸν θεόν
 ἀνεισιν. ἀνά ἴ' τὰ ἱεροσόλυμα, μὲν
 μαρτύριον. Καλέσει' τὸν θεόν διαδέχε
 ἡλίας τε μὲν τῆτον. πῶς τε αὖ, καὶ μετ'
 ἐκείνον μακαρί', ἐπὶ βασιλέως πρῶτη
 καμῆς, ὡς ἐξῶθη τῆς οἰκίας κατ' ἐδρας.
 ἐφασκον γὰρ αὐτὸν τὰ ὠριγένεος πρῶτον
 δόγματα, μετ' ὃν τὴν ἐπισκοπὴν εὐσόχι'
 διεξέτατο· μὲν ἴ' τὴν ἐκβολὴν θεοδοσίε ὡς

A ex sacris partibus immaculati corporis
 Christi Dei nostri, magnus numerus
 superfuert, pueri impuberes ex iis qui
 Grammaticorum scholas frequentant,
 evocentur, qui eas manducant: Id
 igitur eo tempore cum accidisset, unā
 cum aliis pueris convocatus est filius
 vittrarii cujusdam, qui secta erat Judæus.
 Hic puer parentibus causam moræ ex
 ipso sciscitantibus, id quod factum fue-
 rat, exposuit, & quid ipse unā cum re-
 liquis pueris degustasset. Pater ira atq;
 indignatione succensus, illico filium
 correptum in fornacē ardentem con-
 jicit, in qua vitrum formare consueve-
 rat. Mater verò puerum queritans,
 cum reperire non posset, per totam ur-
 bem circuibat, plorans atque ejulans.
 Tertio demum die ad ostium officinæ
 mariti sui stans, filium nominatim in-
 clamare cœpit, flens ac se ipsam lace-
 rans. Tum puer agnita matris voce,
 ei respondit ex fornace. Statimq; ma-
 ter perfractis foribus introgressa, pue-
 rum inter carbones stantem videt,
 quem ignis nullatenus ambusserat.
 Qui postea interrogatus, quonam mo-
 do illæsus permanisset, mulierem
 quandam purpurea indutam veste cre-
 bro ad ipsum ventitasse dixit, & aquam
 ipsi portexisse, & carbones qui juxta
 ipsum erant, restinxisse. Cibum quoq;
 esurienti præbuisse. Quæ cum nuntia-
 ta essent Justiniano, Imperator puerum
 simul ac matrem regenerationis lava-
 cro initiatos, clero adscripsit. Patrem
 verò Christianæ religionis sacramen-
 ta percipere penitus recusantem, tan-
 quam proprii filii interfectorem, in
 Sycensi suburbio cruci suffigi præcepit.
 Et hæc quidem ita evenerunt.

CAP. XXXVII.

*Quinam eo tempore fuerint maximarum ur-
 bium Episcopi.*

POST Menam Eutychius Pontifica-
 lem sedem Constantinopoli obti-
 nuit. Hierosolymis verò post Marty-
 rium Salustius in ejus locum successit.
 Post hunc Helias, post Heliam Petrus,
 Post Petrum Macarius ejusdem urbis
 Episcopatum suscepit, cum Imperator
 electionem ejus nondum comprobaf-
 set. Hic postea sua sede expulsus est,
 propterea quod Origenis dogmata af-
 ferere dicebatur. Post hunc igitur Eu-
 stochius Episcopalem sedem sortitus
 est. Alexandria verò pulso, ut supra

Fff ij

relatum est Theodosio, Zoilus ad Episcopatum promotus est. Quo ad predecessores suos adjuncto, Apolinaris sedem illam regendam suscepit. Jam verò Antiochiæ post Ephræmium Dominus eius loci Ecclesiam gubernavit.

Ἐπεὶ δὲ ἐδήγηται, Ἐπίσκοπος τῆς ἀλεξανδρέων (Ζώϊλος ἀναδείκνυται) καὶ τοῖς ἀπολιναρίσις ἠγνισαμένοις ἔσθ' ἐγένετο, ἀπολιναρίαν τὴν καθέδραν ἐγκρατεῖς. μὲν δὲ φραγμαδομνὴν τὸν ἀντιοχείας πιστεύεται θενοί.

CAP. XXXVIII.

De sancta & universali Synodo quinta, & quæ ob causam congregata sit.

PORRO dum Vigilus quidem Romanæ urbis, Constantinopolitanæ verò Menas primùm ac deinde Eutychius Episcopatum gererent: Et Alexandrinæ quidem Ecclesiæ Apolinaris, Antiochenæ autem Dominus: Hierosolymitanæ verò præflet Eustochius, quinta synodus à Justiniano convocata est hanc ob causam. Cum Origenis dogmatum assertores in monasteriis Palæstinæ, sed præcipuè in ea quæ dicitur Nova Laura quotidie invalescerent, Eustochius omni studio in id incubuit, ut eos expelleret. Cum igitur ad Novam Lauram se contulisset, eos inde eiecit, procul amandans, tanquam communem hominum perniciem. At illi varia in loca dispersi, multos suis partibus adjunxerunt. Horum patrocinium suscepit Theodorus, cognomento Alcidas, Episcopus quidem Cæsareæ quæ caput est provincie Cappadociæ, sed qui cum Justiniano assidue versabatur, eique fidus erat imprimis ac perutilis. Cum ergo iste palatium conturbaret, & id quod ab Eustochio gestum erat, meram impietatem atque injustitiam vocaret, missi sunt Constantinopolim ab Eustochio, Rufus Abbas monasterii Theodosii, & Conon Abbas monasterii Sabæ: qui tum virtutis suæ causa, tum ob monasteria quibus præerant, principem locum inter Solitarios obtinebant. Venerunt unà cum illis etiam alii, dignitate haud multo inferiores. Et hi quidem de Origene imprimis, & de Evagrìo ac Didymo agere instituerunt. Theodorus autem Cappadox, cum eos aliud vellet traducere, causam Theodori Mopsuestiæ Episcopi, & Theodoriti atque Ibae in medium produxit: Deo scilicet optimo maximo ita rem omnem optime disponente, ut hinc & inde profana omnia penitus eiecissent. Prima igitur questione proposita, utrum liceret mortuos anathemati subijcere:

Κεφ. λή.

περὶ τῆς ἁγίας ἐκκλησιαστικῆς συνέλευσεως, καὶ διὰ τὴν αἰτίαν συνέσθη.

Τῆς προεβύσεως μὲν ἐν Ῥώμῃ ἠγνισαμένου βυγίλιου. τῆς δὲ νέας πρῶτα Ῥωμαίνων, εἴτ' εὐτυχίου. τῆς δὲ ἀλεξανδρέων ἀπολιναρίου, καὶ τῆς ἀντιοχείας δομνίου, ἱεροσολυμιτανῆς εὐστοχίου, τὴν ἐν ἐπιπέδῳ μετὰ τὴν ἐπιπέδον ἰσχυριανὸς ἐξ αἰτίας τοιαύτης. εὐστοχίου, κατὰ κερδῶν καὶ μάστιγα ἐπὶ τὴν λαμπρὰν νέα λαύρα τῶν τὰ ὠρεῖνας περὶ βουβυλίων δόγματι, πᾶσαν ἐδέξο ἀπεδοῦν τέτρε ἀπελάσαι. καὶ κατὰ λαὸν τὴν ἀντιοχείαν λαύρα, ἀπαντας ἐκ ἐκκλησίας, ἀπὸ ἀγνητικῶν μακροῦ ἐκδιώξας. οἱ δὲ ἀποσπασθέντες ἡρόδοτοι, πολλὰς ῥοῖσι ἀποσπασάντ'. τῶν ὑπερήσαντι θεόδωρον ὁ ἐπίκλον ἀσκιδᾶς, ἐπίσκοπος μὲν τῆς καίσαρης, ἢ ἀποκαθῆται τὸ κατὰ παδοκῶν ἐπίσκοπος ἰσχυριανῶν ἀποσπασθέντων, πιστὸς τε καὶ θεός, καὶ ἐπὶ τὰ μάστιγα ἐπιβίβηται. κληρονομήσει τὸν βασιλεῖα, καὶ πᾶσαν ἀσκήθειαν καὶ ἀθεμιτικῶν τὸ πρᾶγμα καλοῦται, ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν βασιλείας πόλιος ἀπὸ εὐστοχίου, ῥεφθὲν ἠγνισαμένου τῆς θεοδόσις μονῆς, καὶ κόνων τῆς σάβα, τὰ πρῶτα τῆς ἐρήμης φεργίης, ἐκ τῆς οἰκείας ἀξίωσης, καὶ ὧν ἠγνισαμένων φεργίης τῶν. γενομένη δὲ συνάσει καὶ ἑτέροι, ἔ' πολλὰ τῆς ἀξίας αὐτῶν λεπτόμοροι καὶ ἔτοι μὲν τὰ καὶ τὴν ὠρεῖνας πρῶτον ὡς ἐκίνων, καὶ ἐναγρῶν, καὶ δίδυμον. θεόδωρον δὲ ὁ κατὰ παδοκῆς ἑτέρωθεν τέτρε ἀφέλκην ἐδέξων, ἐπεισάγει τὰ κατὰ θεόδωρον τὸν μοψουστίας, καὶ θεοδώρον, καὶ ἔσαν τὸ παναγὰς θεοῦ πάντα καλῶς οἰκονομήσαντι, ἵν' ἐκείθεν ἐντεδθεν τὰ βέβηλα ἐξωδῶν. ἀπὸ τῆς τοίνυν κινήσεως ἡροδοτῆς, εἰ δὲ οἱ αὐτοὶ τέλει ἀληκότας ἀναθέμασι ἀπεβλήθησαν.